

engel FANZIN

haziran/temmuz 2026

KÜNYE

Çengel Fanzin

Sayı 5 - Haziran & Temmuz 2026

Yayına Hazırlayan Yavuz Evliyaoğlu & Yiğit Ergün

Editör Yavuz Evliyaoğlu

Kapak Tasarım Sylvan Clownson

cengelsanatedebiyat@gmail.com

cengelsanat

@cengelsanat

@cengelsanat

“lobisiz, kuralısız, kolektif yolculuk”

Bağımsız fanzin / kolektif yayın

İÇİNDEKİLER

- 1- Şaka Yaptığını Biliyom
- *İlhami Batı*
- 2- Aforizmalar
- *Yusuf Gürfidan*
- 3- Rosa Mortis
- *Jan Ender Can*
- 4- Ufak Tefek Bir Ölüm
- *Zülal Yalçın*
- 5- Yaz Kızım
- *Talha Batın Sağlam*
- 6- Neredesin İlhami
- *İlhami Batı*
- 7- Kararlı Ölüm
- *Ramazan Çetin*
- 8- Dinlenenler
- *Baba Senar*
- 9- Güneşli Şiir
- *Altay Parssoy*
- 10- Siyah Güller ve Kırmızı Güller
- *Mahmut Çelik*
- 11- Öğlen Namazına Müteakip İzole Oldum
- *Merve Kızılkaya*
- 12- ölüm.jpeg
- *Umut Yalım*
- 13- Magenta 13
- *Zeloshka Why*
- 14- Ağyin
- *Yavuz Evliyaoğlu*
- 15- Ölümlü Mor
- *Uygar Özcan*
- 16- Mor Sayfalar
- *Kaypak*
- 17- Gör Düşüm Ol Sun
- *İlhami Batı*
- 18- Bulut Geçti İzi Kaldı
- *Sevgi Erol Öçal*
- 19- Belkiler Bitti
- *Remziye Akça*
- 20- Yorulduğunu Sandığın Bir Sabah
- *Hasan Çelikkol*
- 21- Sargnagel
- *Marvo Puzo*
- 22- Boşluğun Grameri
- *Tuba Tanrıverdi*
- 23- Sıfıra Yakın
- *Yiğit Ergün*
- 24- Yükseklik Uğultusu
- *Rafet Arslan*
- 25- Trajik Espri
- *Zülal Arıman*
- 26- Günyüzü
- *Özden Bozkurt*

27- Yine Yedik Dayağımızı
- *İlhami Batı*

Çengel Fanzin 5. Sayı, İlhami Batı'ya ithaf edilmiştir.

Şaka Yaptığını Biliyom

İlhami Batı

Doktorum da kızar üstelik

Müthiş bir psikozun eşiğindeyim
Şimdi oturup da bunu düşünecek halde değilim
Beynimde ikinci çınarı çıkaran tanrı van Gogh'a daha adil

Bir zamanlar göz kararıyla yapardım pilavı
Şimdiyse elimin kalkması için ona telkinde bulunmam gerekiyor.
Dediğim gibi: bu ara mekanik hisler ve ben onlara karşı fazla bürokratiğim

Kime ne oldu da oldu böyle?
Çığ üşüştü tepemize

Sekiz ayın sonunda açtım pencereyi
Ablam koştu
Annem koştu

Bir kadının çöpten ekmek yediğini gördüğümünden beridir yere tükürürüm
Birilerinin görsel şölenini bozmak zaten benim işimdi
Ben bir şeyler midenize vursun diye varım
Evet ben de varım
Aslında ben oluyordum
Sonra bir şeyler oldu

.
.
.

Aforizmalar

Yusuf Gürfidan

porno, fantastik bir kurgu-film janrasıdır
dünyadaki bütün köleler be  harflidir
vücuda giren değil, çıkan önemlidir
 zg rl k, berlin’de be  avroya satılır

Şiddet, fransa’da bir liman-kent havzasıdır
dünyadaki tüm maędurlar be  harflidir
gönüle irak değil, yakın önemlidir
 ehvet pazarlığı marsilya’da yapılır

  l, dalağın üstünde yatan bir organdır
dünyadaki tüm iklimler be  harflidir
insana seven değil, seven (7) gerekir
can, adliyelerde on’ki yıla satılır

bilinç, kasıkta çıkan merhemsiz yaradır
dünyadaki tüm merhemler alfabetiktir
Öyküye gözlük, şiire sözlük gerekir
dil, istanbul-boğaz’da satılık; yalıdır

ilhami batı için...

Rosa Mortis

Jan Ender Can

bir korkuluğun elini kim tutar, korkulardan başka?

dün çocuktum
bugün telefon etmem gereken biri vardı
diğerini belletmemişlerdi
aslında yola bilmeden çıktım

bir korkuluğun elini kim tutar, korkulardan başka?

yan yana koşan iki at düşündüm
yan yana koşan iki kalp düşündüm
yan yana koşan iki keder tanesi

bir korkuluğun elini kim tutar, korkulardan başka?

O fotoğraftaki kuşlar şimdi ölmüştür
ya da daha önce, tam beş yıl önce
belki bende
umulandan daha erken ölmek için
bütün kötü alışkanlıklarına
daha fazla vakit ayırmalıyım

bir korkuluğun elini kim tutar, korkulardan başka?

biraz önce
denizin sesinden
ve küçük kelimesinden
daha küçük olan ellerini unutmak için
sayfalara işaretler koydum
çünkü hala
kitapların dışında var olan her gece
senle başlayan ve genişleye genişleye
hayvan pazarlarına giden bir ölüm var!

bir korkuluğun elini kim tutar, korkulardan başka?

birbirimizi bu dünyadan kurtaracaktık
ağaçları bu kahrından kurtaracaktık
bu dünyayı bu dünyadan kurtaracaktık

bir korkuluğun elini kim tutar, korkulardan başka?

bir aşk için kötüye giderken dudakların
bir intihar için iyiye giderken adım
telefon etmem gereken biri vardı

bir korkuluğun elini kim tutar, bu karanlıkta?
yolda, senden başka?

Ufak Tefek Bir Ölüm

Zülal Yalçın

Dün biri öldü burada
Evet evet tam şu köşede
Kaba saba, iri yarı bir kalabalık toplandı etrafına
Yaşasaydı iyi insandı, dediler
Öldü daha “iyi” oldu
Susar böyle günlerde kişiler
Ama susmadı bu kaba saba, iri yarı kalabalık
Tuttular kollarından ve ayaklarından
Kaldırdılar tepelerine
Yaşasaydı el üstünde tutulurdu, dediler
Öldü baş üstüne çıktı
Ağlamadı ardından kimse
Gözyaşı kurur böyle anlarda
Bir tabuta bile koymadılar
Açık açık gömdüler göğse
Bir avuç toprağa denk geldi anca
Ufak tefek bir ölümüş meğerse
Bu kaba saba, iri yarı kalabalığın içinde
Peşinden koşan olmadı
Zaten o da bir yere gidemedi
Durdu herkes ve her şey öylece
Bir avuç toprağa denk oldu bir insan
Dün biri öldü burada
Yaşasaydı tanırdın, dediler
Öldü daha yakından tanıdım

Yaz Kızım

Talha Batın Sağlam

Yaz kızım.
Bana hayat tomurcuğu vermiş darıdünya
ve onun içindeki
sanatoryumdan fırlamış benîâdemler için yaz.

Taşradan
başkentlere...
Dur, bunu yazma!
Başkentlerden taşralara.

Taşranın yalnızlığı da
zor olur kızım.
Bunu kati bir elle yaz.

Önümüzdeki cihan abileri
ve onların hicranını da yaz;
cihan abinin delirdiğini...
Ve parantez içinde,
"Taşrada da hicran mı olurmuş?" yaz.

— "Naber cihan abi, hicranlar nasıl gidiyor?"
— "Nasıl gitsin sayın hakim..."

Cihan abi cebinden
sigarasını çıkarıyor.
Sakın kaçırma bu anı kızım,
yazmaya devam et.

Cihan abinin ağzından
çıkanları dikkatli dinle kızım:
"En iyisi bir sigara yakayım.
Yakayım da hicranların tadı olsun.
Taş olsun, yol olsun, kor olsun.
Kor olsun da hicran olmasın."

Neredesin İlhami

[illegible]

Kararlı Ölüml

Ramazanz Çetin

Nihat, martın ortasında, sobayı hâlâ yakarken verdiği kararı kimseye söylemedi. Söylemeye kalksa sesinin değışiceğini biliyor gibiydi; bu yüzden sabahları çayını koydu, ekmeğini aldı, aynı sokaktan yürüdü. Kimse onun yürüyüşünde bir farklılık görmedi, ama apartmanın kapısı her açıldığında içeride kısa bir sessizlik kalıyordu. Üçüncü kattaki evinde yıllardır duran eşyaları tek tek elden geçirdi; çekmecedeki eski fişleri ayırdı, kullanılmayan anahtarları bir kutuya koydu, dolabın arkasında kalmış bir defteri bulup açtı, sayfaları çevirdi, kapattı ve geri bıraktı. Berbere gitti, saçını kısalttı. Berber, “Yaza hazırlık,” dedi; Nihat karşılık vermedi. Dönüşte pazardan portakal aldı. Poşetleri taşıırken alt kattaki kadın seslendi: “Misafir mi geliyor?” dedi. “Yok,” dedi Nihat, yürümeye devam etti. O gün akşam ışığı erken kapattı ama uyumadı; duvarın karşısında oturdu, hiçbir şeye bakmadan. Ertesi sabah tıraş oldu, gömleğini giydi, masayı temizledi, pencereyi kapattı. Koridorda kapısını aralayıp kapattı, sonra bir daha açmadı.

Öğleden sonra kapı çalındı, içeriden ses gelmedi. Kapı bir süre daha çalındı, sonra ses kesildi. Koridorda ayak sesleri çoğaldı, kapıcı konuştu, alt kattan biri pencereyi açtı, kısa cümleler birbirine karıştı. Çilingir geldiğinde metalin kapıya değdiği anın sesi apartmana yayıldı; birkaç kapı aynı anda aralandı, sonra yine kapandı. İçeri giren ilk kişi geri çekildi, kimse yüksek sesle bir şey söylemedi. Oda bekledikleri gibi dağınık değildi; aksine fazla düzenliydi, sanki biri kalkıp kısa süreliğine dışarı çıkmıştı da birazdan dönecekti. Masanın üstü boştu, sandalye geriye itilmemişti, yatak bozulmamıştı. Bir bardak mutfak tezgâhında duruyordu, yıkanmıştı. Pencere kapalıydı. Nihat koltuğun yanında yerdeydi. Başını duvara yaslamış gibiydi. Yüzünde aceleye ait hiçbir şey yoktu. Gelenler bir süre yaklaşmadı, sonra biri eğildi, sonra diğeri. Kapıcı kapının eşiğinde kaldı, ayakkabısının ucuyla yere bakıyordu. Bir kadın alt kattaki merdiven boşluğundan yukarı çıktı. Bir şey sormak istedi ama sormadı; ağzını açıp kapadı, eli korkuluğa değdi. Bir telefon çıkarıldı, bir numara çevrildi, konuşmalar kısa sürdü. Koridorda bekleyenlerin sesi alçaldıkça, içerideki sessizlik daha ağır duyuldu.

Ertesi gün ev açıldığında içerideki eşyalar yerinden oynatılmadan taşındı. Kimse yüksek sesle konuşmadı. Komşular merdivenlerde karşılaştıkça gözlerini kaçırıldı. Nihat'ın kapısı gün boyu açık kaldı, içeriden giren çıkan oldu ama hiçbir iz kalmadı. Duvarlara asılı saat durdu, kimse kurmadı. Öğleden sonra eşyalar azaldı, akşama doğru oda boşaldı. Geriye yalnızca duvarlara sinmiş bir sıcaklık kaldı, o da yavaş yavaş söndü. Kapı kapatıldığında koridorun sesi değişti. Aynı apartman değildi artık, ama bunu kimse dillendirmede. Bir süre sonra üçüncü kata çıkarken insanlar adımlarını kısalttı, merdivenin o kısmı daha çabuk geçilmeye başlandı. Nihat'ın adı arada bir geçer oldu; markette, çöp atarken, asansörde kısa bir anlık duraksamada. Sonra o da azaldı. Bir gün kapı numarası söküldü. Duvarın boyası, altındaki eski rengi gösterdi; sanki apartmanın hafızası, yıllar boyunca üst üste sürülmüş katların altından açılmış soluk bir yara izi gibi görünmüştü. Kimse o rengin ne zamandır orada olduğunu hatırlamadı. Yine de bazıları, koridorda ışık sönmüce apartmanın kemiklerinden eksilen hayatı anladı.

Dinlenenler

Baha Senar

Ölü zamanın ölü toprağının altında dinlenmektedirler
Uzun zaman öncesinin hayal kırıklıklarına aittirler
Bir düş ivmesinin evrenle olan sürtünme katsayısında,
bir zamanlar yaşamış oldukları gerçeğiyle gömülü ve gizlidirler
Deneyim anına kadar onlarla karşılaşılmaz ama
onlar görmeyen gözlerin kayıtsız kaldığı gölgelerdedirler
Gittiklerini düşünürüz, ancak buradadırlar, burada gömülüdürler
Gittiklerini düşünürüz, ancak her gece rüyalarımızdayken geri gelirler
Geri gelirler, solgun ifadesizlikleriyle bizi izlerler.

Güneşli Şiir

Altay Parssoy

Bazen Güneş Güzel Doğar
Çam Ağaçlarının Arasından
Ve Sisin İçinden Geçen
Binlerce Uzun Parmaktır Hepsi.
Mermerleri Isıtır,
Bu Kalbinin Küçük Bir Kopyası,
Büyük Bir Büstüdür.
Tenini Yakmasında Dostluğu Hatırlatır.

Bazen Güneş Güzel Doğar Ve
Yumuşacıktır Toprak.
Anlamıyormuş Olmak İstersin,
Dişlerini Çıkaranları, Sesi Hep
Yüksek Olanları, Kahkahaları.
Gökler Eğilir Yoncaların Yüzüne.
Kimliğinden Çıkartırsın Resmini,
Bazen Suret Aslını Aşar.

Ve Bazen Güneş Güzel Doğar
Mezarlıkların Üzerine.
İçinde Ölmüş Her Şeyi Gömersin,
Sevdiklerin De, Önce Olmasa Bile,
Tamamen İçinde Ölmemiş Midir Zaten?
Onların Yerine Çaktığın Her Tahtada
Biraz Daha Az Sen,
Biraz Daha Çok Mezarlıksındır.
Güneş Bazen Güzel Doğar Üzerine
Ama Tadı Kalmamıştır Artık Meyvenin.
Çam Dikenlerini Temizlersin Kalbinden.

Siyah Güller ve Kırmızı Güller

Mahmut Çelik

Düz gidenlerin değil yokuş yukarı gidenlerin sevinci bu
Çelişki düz gidenlerin karavanı yokuş yukarı gidenlerin oyuncuğı var
Kaç durak varsa o kadar güneşsiz yarın yaşanacak
Maddeyi çocukluk anılarıyla besleyenler ışıklı ve mutlu
Soğuk bir saatin sonuna denk gelenlerin gözleri kör edilmiş
Takvim notlarında fırtınaya yakalananlar korkar mermerden
Siyah gülleri de bulan var kırmızı gülleri de

Güzergahlar başka ikametgahlar ortak yara izi
İçki evinden çıkanın konuşma yetisi sökülümüş
Masal evinden çıkanın dilleri yaşar dosdoğru ağızlarda
Kimdir o, bahardan güze geçmiş çılgın ve öfkeli
Kalp kırma sanatında pahalı bir tablo kendisi
Bir de güzden bahara dikenli yollardan geçenler var
Siyah gülleri de bulan var kırmızı gülleri de

Koleksiyon kaç çeşitse yaran o kadar azdır
Fakat yokuş yukarı gidenler uçurtma uçururlar
Göge bakınca silüetleri vurur yıldızlara ve güneşe
Ne çare ki prangalar vurulmuş karavanlı yolculara
Silinir isimleri sonsuzluk abidesinde ihtirasları yüzünden
Göge, göge yaklaştıkça leke vurur ayaklardan başlara doğru
Siyah gülleri de bulan var kırmızı gülleri de

Kim o, maddeli yoldan çöllü yola geçen
Dudak davetlerine giderdiniz başınızın içindeki liri bırakıp
Bak ne güzel çağlıyor dağa çıkanlar
Şelale şelale taşları karanlıkları sökerek
Oysa ki sizin de adınız olabilirdi iyi günde kötü günde
Karavanı bırakıp taşıyamadınız oyuncakları
Siyah gülleri de bulan var kırmızı gülleri de

Öğlen Namazına Müteakip İzole Oldum

Merve Kızılkaya

Duvarda asılı tablo
Bu sene kimlerin öleceğini bilebilir mi?
Bilip de söylemiyorsa alçak biridir

Zihnime konuşlanan vesveseler
Ben dinlemediğimde kendi kendine susuyor
O tarafa bakmıyorum
Fon müzikleri genelde dinlenmez zaten
Kırpıklarımde yaşayan kelebekleri
Soldurur onların karanlıkları

Dengesini kaybeden ilhamım
Toprağa kapaklanmadı
Kapan-landı tarla fareleri gibi
Haydan gelen huya gitti

Alnımın şakında bir ampul zonklayıp duruyor
Gıyabımda konuşulanları haber verirken
Her haber kafama mermi gibi işliyor
Gözümün içindeki yası görmeyene aşk olsun

Kararsız ve katıyım
Gökyüzünü içime giydim
Dışarıdan görünmese de masmaviyim artık

Aile arasında yapılan sade bir törenle intihar ettim
Ağızlarından çıkarmayı unuttukları cümleler var gibi
Ya da ıslatamadıkları baklalar
Etrafımız bombalarla doluyken
Ağzımda sigarayla
Cehennemın sahibi gibi yürüyorum
Bu bizim büyümüz

Öğlen namazına müteakip izole oldum
Makasımız keskindir
Arşivcilik baba mesleği
Fotoğraflardan boşuna kesilmedi suretimiz
Şimdi bir günaydın demek
Çok zor gelir
Umutlarımızı katlettiler çünkü
Tarihi eser gibi bulacaklar seni toprağın içinden
O zaman aydınlatacaksın fosforunla
Seni bulan arkeoloğu
İz bırakmak değil mi işte
Çöpünle değil
Merhamet ve vicdanınla iz bıraktın

Hep kullanmayı öğrenir insan soyu
Sorgulamayı değil
Benim ömrümü aştı buraya gelmek
Varamıyorum
Yaklaşmaya çekiniyorum
Çünkü kaynamaktan korkuyorum
Beni sıkı tutmazsan
Her an kayıp gidebilirim ellerinden
Dahil edilmezsem kendimi hep hariç tutarım
Biri bulutlara şırıngayla su enjekte etmiş olmalı
Yoksa bu kadar ahmakça yağamaz yağmur
Mikail'i kıskandırır yitiklerin hava durumu
Ölü tozları ıslandığında kabristanda
Gerilim müziği yükselir selvilerden

Çiftliğin varsa gider orada ağılık yaparsın
Bir de yanından geçen şişman çocuk,
İnşallah bir gün Paris yanar diye dua ede ede geçer yanından
Burada ne işim var dersin sonra

Yorgun ve terliyim
Bir de umutsuz
Gözlerime oturan kazlar ayaklarını sarkıtmış
Öyle eğleniyorlar ki
Tenimde saklanan kıymıklarsa
Elim oraya gittiğinde canımı acıtıyor
Bu tilişkeli hicran
Külçe külçe toprak atıyor
Bu garabat üzerime çok yakıştı
Ayakkabılarım çamurlu
Saçlarım dolaşık
Palyaçonun kırmızı burnunda saklıyorum
Benimle ebediyete gidecek sırları

Zümrüt rengi Zühre'de
Ezan okununca günah işlemeye çağırıldım
Bir de ölümü giyinmeye, prova babında...
Daha da cennetlik oldum,
Ziynetimde parlayan gezegenle

Aramızda ızdırıp çekenler var
Yutkunarak yolda yürüyenler...
Bir gülümsemeyi çok görmesinler
Zaman ahir
İnsan ölünce de yaz olsun
Kış çetin geçer
Yas yazın daha rahat tutulur
Hele nisan
Kendi yarama kendim tuz bastım şu anda
Bir yerden gitmek istemeyince
Daha hızlı geçer zaman
Bu yüzden bulursun bir anda
Kendini doksan yaşında

Magenta 13

Zeloshka Why

Garip bir his var içimde nöbetim başladığından beri. Diğer nöbetlere nazaran daha garip, daha sakın, daha karanlık, daha kesin: sanki biz öleceğiz. “Muhtemel intihar” – alarm böyle geldi. İntiharlara alışığım fakat sürücüm aileyi tanıyor. Küçük kasabanın içinden 180km/saatle uçar gibi sürüyor arabayı. Neredeyse hamile bir kadını eziyorduk; o sırada Alman Telekom’unun telif hakları saklı magenta rengindeki logosu uçuyor görsel alanıma. Ve girdiği gibi çıkıyor. Babamın “senin osuruğuna tazi yetişemez” lafı geliyor aklıma. Hava da çok sıcak: 36 derece. Bana göre değil, migren yaklaşıyor. Tatü ta ta... Havayı yarıyoruz. Az kalsın bir kamyonun altında kalıyorduk. Paramedik sürücüm “yardım etmek istiyorsak sağ sağlim varmamız lazım, yavaşla biraz,” diyorum. 120km/saate iniyor. (3 günlüğüne Hamburg’dan Mecklenburg-Vorpommern’nin taşrasına serbest acil nöbeti için geldim. Japonya’yı gezmek için ekstra paraya ihtiyacım var.)

Göreve 70 yaşındaki kanser hastasını bahçesinde hayata geri getirmekle başladık. Ondandır bir doğuma çağrıldık. Anne sanırım 200 kiloydu, abartmıyorum. Küçük holde yere yığılmış, kafasını kedi tuvaletinin içine yerleştirmişti. İnce bir kedi dışkısı kadının sol gözüne işaret etmiş gibi duruyordu. Zargana tipli baba kusmaya başladı, sonra bayıldı. İki devesa bacağın arasında, hayatında genital bölge doktorluğunu hiç merak etmemiş ben, kolu önden çıkmaya başlamış bebekle uğraştım. Bebeği döndürüp doğumu gerçekleştirdikten sonra, sayısı on parmağımdan fazla olan bir kedi sürüsü, bu masum yeni hayatı yalamaya başladı. Tuvaletteki kedi dışkısının aniden annenin gülen ağzına zıplamasını bekliliyordum. Gün zor ama ölümsüz başlamıştı.

Artık yukarıya bakmanız lazım...gözlerimi görmek için. Onları açık bıraktım. Sizin için. Bir şey hissediyor musunuz? Beni hissedebiliyor musunuz? Hayır? Evet? Annemin naylon çorapları yakışmış mı bana? Ya ruju? Aşkım bende severdi o ruju. Absürt mü? Anne, ağlıyor musun?

Ambulans timiyle aynı anda vardık eve. Hepsi aileyi tanıyordu. Baba itfaiyeciydi. Yapımı tam bitmemiş, klasik, zevksiz, ruhsuz bir Doğu Alman tarzı müstakil ev. Ölümün kokusunu inşa ederken yerleştiriyorlar. Yukarıdaki odaya çıktık. Gördüğüme inanamıyorum: ebeveynler ve iki küçük kız, tavana kendini asarak intihar etmiş kardeşlerine bakıyorlar; indirmeyi akıl edememişler. Anne sessizce ağlıyor. Babanın yüzü kıpkırmızı, dudaklarını kısmış; öfkeli mi üzgün mü anlaşılmıyor. Doğu Alman brutalizmi. Çocuk bir kemer kullanmış. Sanırım yılan derisi, sahte de olabilir, ben anlamam. Lamba çengeline kemer tokasını geçirmiş. Arkasından tüm gücüyle içeri giren güneş ışınları çocuğun sanki içinden geçiyor. Şeffaf gibi... Gözlerinin beyazı kırmızıya çalmış, mavi gözleri ölümün değişmez kesinliğini anons ediyor. Ruju magentaya bir yarım ton yakın sıklamen rengi; ağzının etrafına bulaşmış. Birden kozmetik firmasının Telekom’dan telif hakkı alıp almadığını soruyorum kendime. Migren kafa işte... Annesinin fileli naylon çoraplarından başka bir şey giymemiş. İki paramedik cansız bedeni indiriyorlar.

Beden daha sıcak ama beyin ölümü gerçekleşmiş. Aslında herhangi bir prosedür için çok geç. Tam protokole başlarken gözlerim paramediklerin yüz ifadeleri ile buluşuyor. Hiçbir şey yapmazsak bu travmadan kurtulmaları zor olacak. Reanimasyon kararı veriyorum. Genelde bu durumda karşı çıkacak tim; hemen işe başlıyor. Çocuğu entübe ediyorum, boğazı düğüm gibi, bir yardımcı kalp masajı yapıyor, damar yolu açıyorum. Oda sauna gibi sıcak. Aile yanımızda kalmak istemiyor, başka bir odaya çekiliyor. Damar yolu açarken gözüm duvardaki kocaman bir Ricky Martin posterine takılıyor, hemen onun yanında bu 13 yaşındaki oğlan çocuğu ve bir hemcinsi yaşıtı ile makyajlı fotoğrafları asılı. Anlaşılmayacak bir şey yok. Bir saat sonra “bitirelim” diyorum, ama devam etmek istiyorlar. Mantık aramak bu anda doğru olmaz. İkinci saatin sonunda çantamızda ilaç kalmamış, hepimizin kolları yorulmuş hâlde reanimasyonu bitiriyoruz. Paramedikler oğlanı hazırlarken ben polisi arıyorum. Son söz onların. Çocuğun gözlerini kapatmaya çalışıyorum. Olmuyor.

Anne, ağlıyor musun?

İnsanlık görevim daha yeni başlıyor, aileyle konuşmam lazım. Anne, baba ve iki kız kardeş, hepsi geniş bir kanepenin üzerinde birbirlerine sarılmış, yatıyorlar. Baba anlatıyor. “Efemineydi” diyor, gözlerinde nefretle. “O arkadaşısı ile ne haltlar yiyordu... Ceza verdim. Ev hapsindeydi. Görüşmelerini yasakladım, patakladım da.” Anne sakın sakın ağlıyor, arada bir itaatle kocasına bakıyor, bana bakıyor. Bana baktığında hıçkırıklarını tutamıyor, yüzünü yastığa gömüyor. Buradaki aile dinamiği belli. Daha fazla bu aileye eşlik etmek istemiyorum. Duvarı geri inşa edin. Nöbetçi papazı ve psikiyatristi çağırıyorum.

Dışarıda ayrı bir sessiz dram... Paramedikler suskun; sigara, kahve içiyorlar. Bir tanesi ağlamış. Kriminal polisi beklememiz lazım. Batan gün ışığında biz-her-şeyi-kurtarız kılıklarımız aynı renkteki çöpçü formaları gibi turuncu turuncu parlıyor. Migrenim, benim ebedî sadık arkadaşım. Süpervizyon yapıyoruz. Polis geldi. Olay yerini terk ederken bir daha pencereye bakıyorum. Anneyle bakışlarımız birleşiyor. Ağlayan yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana el sallıyor, sonra elini kalbine koyuyor. Ben kafamla selam veriyorum. Gülümseyemiyorum.

Anne, bir daha siklamen rengi rujunu kullanacak mısın?

Ağyin

Yavuz Evliyaoglu

Can: tak
Tanrı – vah!
Acı sağ
Kalem istirahatte
Yüzüm ılık;
Gözüm bedbaht.

Tabut omuzda
İz boynumda
Ölü gömülemedi
Toprak unutamadı
Çarmıh tağdilatta
Avucum delik;
Ciğerim kalın.

Kader sıralı
Sefağlet besili
Yalan aç.
Öfkem süt –
inadım ekmek.
Delilik cebimde
Tanrı biliyor.

Ölümlü Mor

Uygar Özcan

Ölüm gibi yapan ebegümece,
Doğrul.

Benim canım
Sen mor idin, gene acırdı.
Omuzbaşında kuzgun taşıyan
Gaddar bir başteğmen gibi dururken de sen,
Ağlardım ben.

Uzun bir tiran gibi çökeliyor akşam.

Tan vaktinden evvel diril.

Geceyarısını odama kilitlerim ben,
Sen korkma
Dolunayı insan seslerinden sökmeyi de
İyi bilirim hem.

Sen de üzersen beni ölürsün de,
Ben hangi saksıya güvenirim sonra?

Hangi toprağa ekerim gözyaşımı
Ayrılık mora dönsün diye?

Mor Sayfalar

Kaypak

Mor sayfalarda eğlenen bir geminin mürettebatı var içimde
Uzaklardan ceplerimi yokluyorum, vardır belki bir çare günüme
Çapayı parçalamakta ısrar ediyor yanan suyun sinekleri
Zincirlerim kötü oyuncağı ısrar edercesine gerginleşti
Uçmak istiyorum her şeye kadir kanatlarımla uzaklara
Çok uzaklara...

Akmaya kıyamayan nehrin içinde sürükleniyor gibiyim
Bir kadavra gibi salıncakta sallanıyorum
Ölüm maratonuna kanayan güneşte katılmış, duydun mu?
Çok uzaklarda...

Işıktaki kaybolan bir sandalyede oturuyorum öylece
İplik tanesi gibi boynum ilmek ilmek uzadı bu yaşlı akşamda
Öyle bir rüya görmüş ki aya küsen güneş, uyanmak istemiyormuş
Bir trenin içerisindeyiz sanki, atlasam siyah dursam sonum siyah...

Gör Düğüm Ol Sun

İlhami Batı

Korkunun göze inandırdığı kenarların birinde
Kapalı pazarın gece boyu yanan deve kuşu ışıkları
Saat sekize gelmeden kapanan darabalar
Hızlı adımlarım. Evet. Hızlı adımlarım.
Harmanken almaya giderken ki o direnç bir orada parlar
Suyun yüzeyini bulayan kimya otoriteleri ciğerine neden tole-
rans gösterebilir?
O köz içinde yuva kuracak bilesin
Hadi ara adamı geldin
Karşılaştığım bir tutam insan tavanındadır
Keşler seni polis sandılar
Taciz gibi bir ağı
Yok deşiller
Yok oldular
Herkes başladığı
gibi biter
O kasatura beşir ve raci'yle izmir'in pis yerlerini gezdi
Yine de kaba taviz vermedi kafası bonz'lu çimentepe çocuğu
Burada kibarlığından ilham aldı şair
Zamanında da anneli bir evde oturmuştu
Eve çağırın bonz'a vuracaktı bizim şair cigara'sına
Dert etmedi: çok daha önce de bir molların odasında oturmuş-
luğu vardı
Yine bir gün böyle otururken tuvaleti geldi, gitti
Tuvaletin bu kadar temiz olmasından çekindi. İşmeden çıktı
Sus derken bile konuşulur
Dünya da budur
Dünyada budur
Yılın son 23:32'sidir
Yıl mı? Yıl 2023'tür
Zaman biz onu yormuşuz gibi davranmaya hazır saatli bomba
Çağıyla çatışmayan insanlık görmedim ben bu arada
Ölümü bahar diye karşılayan Mestan gibiyim
Uyum gerçekten bazen hiçbir işe yaramaz
Göz umursanmaz
İmla duyulmaz
Sona kalan o kararsız intihar neferi gibi aç vakitte
Bağıyla başıboş bıraktığın başıbozuk otonomluğunda
Zamanında düş, düşün, düşünceler diyorduk
Şimdi düşündük düşüncelere kaldık baktık kimse kalmadı
Annem beş vaktin beşinde de gelir selamın var mı, diye sorar
Yılbaşına ağlayarak girer

Bulut Geçti İzi Kaldı

Sevgi Erol Öçal

Bulut geçti izi kaldı
Sen mi vardın içinde

Biraz gri biraz beyaz
Uçucu gizemli
Biraz da hüzünlü
Bulut geçti gökyüzünü süpürüp
Süpürdü grileri tozları
Siyahı karanlığı süpürdü
Gök maviye döndü
Gün ışığı sevinçli
Sen mi geldin
Sen bulutla toplayıp efkarı gittin mi geri

Sen kalsaydın yanımda
Benimle özlemimle sarsaydım sarılsaydım sana
Kirlendi beyazdan kıyafetin toprağa boyanıp
Göz çukurların ıslak
Sen kederli Sen yalnız
Özledin Sen de bilirim

Çiçek olan bedenın kokar şimdi
Güz çiçeğı güzel ve tek
Güz gülleri sensin
Hiç bahar yaşamamış
Çiçekli hayallerin var mı hala
Pembelerin alların morların düşlerin mi

Sensiz dönen dünya
Sessiz masum
Zıyan düşlerine ağlamaklı
Ben de dünya gibiyim
Dönerken kendimle çelişen düşlerin pençesindeyim
Bulutla toplanıp gittin sen
Maviye emanetsin
Bir kuş kanadında
Özgür

Bulut geçti izi kaldı
Sen mi vardın içinde

Belkiler Bitti

Remziye Akça

Belki gelirsın diye yollarını gözlemek...
Olur da ararsın diye telefonun başında beklemek...
Koklarsın diye leylaklar dikmek...
Okursun diye şiirler düzmek...

Belkilerle saatin tiktaklarını hediye sunmuşsun,
Fark edemedim.
Bekleyişteki o ümidin en güzel halini bırakmışsın,
Değerini bilemedim.

Ayrılık da sevdaya dahilmiş, bilemedim
Hele özlemek, hele özlemek...
Öğrendim ki beklemek ve ümit etmek de,
Bir gün gelirsın diye yaşamak da...

Bitti.
Beklediğim, ümidim, sevdam...

Bu sevdayı kalbime nasıl sığdırırım derken,
Ayrılığınla kalbimi nasıl onarırım demiştim.
Beklemek ve ümit etmek ne kötü şey,
Seni uzaktan izlemek ne acı demiştim.

Bitti.
Beklemek, ümit etmek,
Bir gün gelirsın diye her gece dua etmek...

Bitti.
Geriye koskoca bir özlem kaldı.
Asla kavuşamayacağımız,
Leylakların sadece toprağında açacağı koskoca bir özlem...
Rahat uyu birtanem

Yorulduğunu Sandığın Bir Sabah

Hasan Çelikkol

Zihinlerde Baudelaire sıkıntısı
İçim yanardağ
Küllendir
Buğulu günlerin kapısında gözlerim

Acı her zaman var
Geçmiş zaman seslerinde savurulup giden
Tedavisi olmayan yara içimde
Ayrılığın sesi ya da gezegenin seyir defterinde ölüm

Ben de öleceğim
Doğanın ayağına pranga olmaktan vazgeçtiğim gün
Belki kayalıklardan ovalara süzülürken
Belki de dağlara çıkarken bitecek ömrüm
Ölümlü olmak üzüntüm değil
Aynı şehirde yaşarken, aynı parkta, aynı yolda
Aynı kahvede kimse fark etmeden yok oluş
Ölüm cumartesi gelmiş
Ya da pazar, ölüm değil dert olan
Sözün ardında büyüyen umarsızlık

Bir bakmışsınız yorulduğunu sandığın bir sabah
Sardunyaların kokusu yayılmış yeryüzüne
Ve biz kokunun içinde yokuz

Sargnagel

Marvo Puzo

iman tahtasının mihlarnı gevşetir usulca
kafesteki can kuşu,
sineyimahpusluğu hamken aymaz
piştiğinde yanmaz
yandığında durmaz
ezele adımsız
ebede doyumsuz bir âlemin göklerinden birine kurulur
zaman durulur
geçmez olur
lüzum mudur
boyutlardan münezzehte
lahzalar zaten
sayılı nefeste
onlar da bir kadehte
içilirken aheste
fondip gibi bitmekte.

2607. gün, 25. yıl, 05:32, ankara

Boşluğun Grameri

Tuba Tanrıverdi

hiçliğin rahminden kopan geçici isyan
döner en sonunda
büyük boşluğun ünsüz aslına
ne tanrısal bir kurgu
ne kutsanmış bir vedadır
eşikte fiilsiz kalır sağır bir adım
saçılır yere özneler
isimsiz sıfatlar
ve masada soğumaya terkedilmiş
son yudum

söz çoktan üşümüştür tenini yitirince
hükümsüz imgelere asılır dizeler
sonsuzluğun yörüngesinde
bir varmış bir yokmuş şair
di'li geçmiş zamanın hikâyesinde

eksik tamlamalarız
belirtisiz
kocaman bir yanılısama
tamamlanma
devrilir cümleler
devrilir
devrilir
devridir
dünya hep kendi tekrarında

Sıfıra Yakın

Yiğit Ergün

sıfıra yakın birden uzak
bir kadere yetecek kadar çürük
olasılıkla kuvvet yoğunlukla kasvet
kadınlardan öğreneceğim daha çok şey var..

kanlı cadı rüyamı tekmeliyor
gündüzler geceler gibi boşluklu değil
akşamüstü bukelemlerini manşette cirit atıyor
yol bozuk yol tuzak yol yıkık viran
dününü kaybetmiş biri ne bulabilir yarından?

bunalım çağında göz gözü görmüyor yalnızlıktan
beş partnerle aynı yatak ne de güzel hayal
aşırı yüklemekten yorgunlar yeni nesil yazılımlar
kirpiller aç biilaç inzivada kokarcılar

deftere düşen kan kimin bilmiyorum
aklımı ezen düş hangi bacağın arasında?
kasım'ı beklerken temmuz'a tutuluyorum
emirler altında emdiğim süt burnumda oluk oluk

genç öldüğüm geceleri geri istiyorum
sabrı öğrenmediğim sıkıntısız bir silsile
boşluklar boşuna değil, değirmen kurak
başlangıç noktası bittiğimin işareti

ilkelerini parayla ilikleyenler
etik ve şereften bahsediyor
oysa her şeyleri alınıp satılabilir
ekşi ve bulaşıcı endişe
esas duruşta ölüm
öyleyse oralar bahar
sanırsam burası sürgün

gelmek gitmekten zor
kalmak kaçmaktan ağır
aşka düşen kor
aşık kör ve sağır
aşk senle bana; insanlar milyonlara ayrılır

mesele belki de işin içinden hiç çıkamamak
önceden olsa hep olmayanı zorlardım
şimdilerde sadece olabileyim yeter
özgürken umursanmayan tutsakken değere biniyor
iyi huylu bir yılan gövdemden geçiyor
hevesimi kursaga diken arzu çık artık kanımdan
yoruldum cehennem gibi gelmeni beklemekten

fethin cazibesi ve dibin deliği
şarkılar başa sarıyor yeni şiir kilitli

bütün çocukların sokaklarını birden koşuyorum

Yükseklik Uğultusu

Rafet Arslan

Büyük mimar bizden devcileyin bir Kule istedi
üzerine çok konuştuk,
en keskini olmalı gözlerin
bulutlara değmeli en sivri ucu
basamaklar kıvrımlar çeşmeler kemerlerle çevrilmeli en zinde Kule
göğü delen seslerimize karışmalı sarmalı boşluğu
ahenk, ölçü, düzen, altın oran zihnimizi kaşıdırmalı.
Büyük mimar bizden dev bir Kule istedi
günler aylar belki de yıllar oluyor
alfabe sanki karışmış, geç doğmuş gibi
zaman ve Kule geniştikçe
bazı şeyler anlaşılmasız oluyor
kimisi zihinsel bir humma var diyor
Oysa Kule dolana dolama tırmanan yaşamdır
dizlerden çok zihni yoran
kat kat artıkça menzil artar gümbürdü
kalplerde o tuhaf çırpınış ve beyni yiyen vesvese
ve hepimiz
Kulenin tamamlanamayacağı korkusuyla irkildik!
Hepimiz çalıştık
Yeter ki sürsün sari inşa
Yeter ki umarsız dikilsin Kule
Ve bildiklerimizi unuttukça
Aynı anda binlerce dil keşfettik
Kargaşa
İlk yıkım o geceden tam 48 saat sonra vurdu
Çok sonra yağmur geldi
Kulenin her basamağından kan sızdı
İçimizde gece sustukça inşa etmeye devam ettik
Dikleşmişti artık bedenlerimiz
Melodi yok sadece ritim var
Melodi yok sadece inşa eden makinalar
Oysa bir kez yukarıdan bakabilseydik Kuleyi çoktan bitirirdik
Kuş bakışımız olmadan yıldızlara nasıl değebilirdik?
Şimşek!
Dünya yansın yanacaksa
Sönsün dönecekse.

Trajik Espri

Zülat Arıman

Bunun bir son olduğuna inanmıştın
Son kez makarna yediğini düşündün
Son kez salçalı makarna
yemek masasında yüzün nasıl da kederliydi
ağlıyordun
Sana göre son yemeğindi
Bir cinnet gibi beklenmedik gelmişti
Öyle kusursuz bir plan değildi
her gün yaptığın alelade bir işi
aradan çıkartıyormuşsun gibi
hem rahat hem aceleliydin
"bulaşıklar ortada durmasın" diye düşünmüştün sanki
O dağınıklığı toplamaya nasıl hevesliydin
her şeyi ortadan kaldırdığında
Deliksiz bir uyku uyuyacağına dair
tuhaf bir batıl inanç edinmiştin
hepsi ağır bir uyku için miydi
yastığın içine sakladığın ilaçları bile içtin

Trajik bir espri
Tuhaf bir mizahtı
Bıraktığın ilaçları bu kez tek seferde içtin
Zaten defaten bıraktın;
Sebebi belli değildi
Gaipten bir ses duymuşsun başka bir gün
Üzerine düşünmeyecek kadar dağınık,
meşguldü zihninin
Tüm hayatına sirayet etmiş o kendiliğindenliği,
o anidenliği
nihayet anlamaman için
feleğin çemberinden birkaç kere geçmen gerekti
genetik yatkınlık,
taşınmış bir kusur muydu
bilemedin

Eline bir not yazmıştın
"kaçış değil vazgeçıştır"
devam etmek haricinde
her şey ne kolay ve
ne lalettayindi
Kaçmaya meyilliydin bir zorluk gördüğünde
ezelden beri
Biraz yürümek yerine bir kerede
ölmeyi düşledin
Uçları kırılmış saçlarını azıcık keserken bile
tereddüt ederdin
Tüm ihtimallerden vazgeçerken etmedin
Nasıl da uyumsuzdun
yaşamın tabiatıyla
bin yıl geçse kımıldamayacaktın bile belki
hiçbir zaman, hiçbir yer
yaşaman için elverişli değildi
bir kaktüsün kutupta yaşamasını beklemektir zannedersem
Doğduğun günün hemen ertesinde
ölümü arzulamış gibiydin

Günyüzü

Özden Bozkurt

Gökyüzü kurşuni bir vedaya durmuşken,
Kalbin, kendini kendi içinde arar durur
Ve insan, inan en çok da
İçinde büyüttüğü ihtimallerden yorulur.

Çıcarsın elbet bir gün o karanlık dehlizden.
Bir başka hayale durdu artık günyüzü.
Kor gibi bir ah kalır geriye her birimizden,
Kendi külüne gömdü kalbim, o yangın yüzü.
Unut gitsin o eski, gölgesi sinmiş sözü.

Bu, ölüm değil bir kalım meselesidir,
Küllerinden doğanların eşsiz rengidir.
Yorulduğumuz o ihtimaller artık sinsin,
Başlasın yeniden o büyük akın,
Talih kendi kaderini baştan yazsın.

Zincirler koptu, zaman durdu o düğümde
Bakir dudakların gebedir, ebedi aşkın son öpücüğüne.

Ne bir veda kaldı geriye ne de bir hüzn;
Kalktı peçesi nihayet o efsunlu yüzün.
Rumi'yle dile geldi can mülkünde hakikat:
Kuruldu vuslat meydanı, adı kondu, kutlu düğün.
Salındı kuş kafesten, bitti o büyük sürgün;
Hatırla, gün bugün, ölümün öldüğü gün.

Yine Yedik Dayağımızı

İlhami Batı

Yine yedik dayağımızı amk. “Benim bir geleceğim var, Nobel alacam diye öldürmüyorum seni,” dediğimi hatırlıyorum. Mesele burada tabii ki Nobel değil. Bir de o an, gözlüğüm kırılacak diye çok korktum. Ablamlara “gözlüğümü alın,” diye bağırdığımı hatırlıyorum. Kolum kırılсын sorun değil ama gözlük daha önemli şu ara benim için.

Eğer ben burada bunları düşünebiliyorsam hem çok akıllıyım hem de ortada çok büyük bir sorun var. Biri yüce bir maneviyat diğeri ise saçma bir maddiyat belirtisi. Ben bu ikisi arasında çok sıkıştım. Ve yazıyorum, yazıyorum, yazıyorum, bitmiyor. Çünkü yaşıyorum. Olanları tenzih ediyorum ama benim kimsem yok. Ablam benden beter durumda. Bana lütfen birileri sahip çıksın. Yoksa kafam bulanıyor. Ben Japon Edebiyatı odaklıyım. Kesin çözümler isterim. Her zaman babam gibi insanların mücadelesini verdim hastanede yatarken ve yaşarken. O tiplerin “o tipler” olduğunu anladığım an ilişkimi kestim. Ve hastalığın ne demek olduğunu bildiğimden, onu hasta olarak göremiyorum.

Hastanın nefes almaya hakkı vardır. Ama böylelerinin gerçekten yok. Babam ölse, “ex,” diyecem. O kadar ki uzağım artık duygusuna. Benim için çok basit bir şey olacak. Ölümü benden olmasın, Allah’tan tek temennim bu. O potansiyel bende var. Abartıp, hakkım olduğunu bile düşünebilirim zorlasam. Bu potansiyel bile var bende. Burada beni seven çok güzel insanlar tanıdım. Onların hatırı bile var bende. Diyeceğim o ki ben çok büyük bir boşluktayım. Ama boşluk ne kadar ölçülebilir ki?

Ben dayak yemeye çok meyilliyi biriyim. Çünkü biri bana vurunca ben de kendime vuruyorum. İnsanlar da bunu görüyor. Görmemesi lazım işte. Bir insan nasıl böyle bakabilir ki aklım almıyor. Benim aklımın almadığı o kadar şey var ki... İşte o yüzden bana “hasta” diyorlar. Ama bilmiyorlar ki benim aklımı alan şeyleri de insanın aklı almıyor.

Kısaca ben çok yoruldum. Ama dinlenecek de vaktim yok. Bana sahip çıkın. Lütfen. Ben kötü bir insan değilim. İstesem de olamam. Çünkü benim çevrem çok iyi.

1 Mayıs 2026

Rubun şad olsun İlhami Batı

LOBİSİZ

KURALSIZ

KOLEKTİF